

MIRAN RUSTJA

Na soncu sveti luč

NEUNIČLJIV PROCES

Življenje je ogenj na ledeni podlagi. Je kotiček teman, je svetel, prostran, je smrten in je tudi nirvan. Vpetost človeka in človeštva v prostor je del nikoli izmerjenega časa. Ambient tega sveta je nekakšna slutnja, na katero smo vezani z zavestjo in ne pomeni, da je obča. Podzavest je znatno obširnejša dimenzija in ima vse vzvode v postavljanju bivanjskih vrednosti.

Vse je naše, vendar nikoli dokončno izpolnjeno, zato večno tipajoče. Vsak odgovor na življenje je obenem tudi vprašanje. V slednjem, v vprašanju, se spogledujeta dve resnici. Tista, za katero mislimo in vemo, da je naša in da je prava, in tista, ki gre svojo, mimo nas modro pot. In prav slednja, imenujem jo prava resnica, se soglasno upira, obenem pa tudi sklada s tem, kar v resnici kot človek in človeštvo smo. Nikoli dovolj izpolnjeni, niti ne premalo, nikoli dovolj potešeni, k sreči pa ravno dovolj zadovoljni, da zmoremo živeti in preživeti. Ta, nam neznano znana resnica, postavlja stvarstvu prostor, ki nam daje pogoje, da se nahranimo ravno prav, oziroma vedno na meji preživetja. Čez, v dokončno srečo in gotovost, ne zlezemo, ker nismo

ustvarjeni za to. Kakor ne za popolno nesrečo. Nekje na sredini smo, čeprav bi se po anketi bolj opredelili, da je v življenju manj sreče. Verjetno in zagotovo je v življenju več nezadovoljstva, kakor neke zadovoljne sreče. Kot zgleda, je edino ta, na svojstven način dvojna resnica, najbolj resnična. Ne vse vedeti, ali premalo, pomeni na nek način moč preživeti. Iz ne-vedeti se človek orgastično bori, da bi izvedel. Zato znanost, zato umetnost in vse vede tega sveta. Iz nevednega se človek oklepa želja in strasti, da bi nekaj spoznal. O sebi seveda. Kajti spoznati sebe pomeni vedeti največ. Vedeti o vsem, kajti vse znanosti in umetnost odražajo neko človekovo ponotranjeno držo, ki jo poizkuša človek uveljaviti v neki splošni praksi. Da bi živel tako, kot bi rad. In ker nikoli do tega ne pride povsem, pomeni, da smo ljudje na svetu služabniki nekih nam neznanih stvarnosti. Zato Boga prosimo, četudi že danes, tega ne dobimo. Dokler prošnje ne pozabimo in karkoli se potem novega ali drugega lepega zgodi, znamo reči, da smo izprosili. Kdaj smo izprosili, ne vemo, vendar se v ciklusu nenehnih želja in prošenj potešimo. Vsaj za tisti čas, ko nam začasno odleže. Že naslednji trenutek je lahko drugačen. V takšnem drugačnem kaj hitro potožimo,

morda se nasmejemo, priznavamo pa stanje kot nekaj, v kar smo mi vložili. Človek je pač lovec in si "jago" postavlja sproti.

Gospod Bog nam po Svetem pismu postavlja mir pred našimi sovražniki. In Sv. pismo je zagotovo resnica, na kateri stoji vsa bistrournost našega življenja. Vse doktrine, od znanosti, do umetnosti, psihologije in filozofije, kmečke logike, so zapisane v pravadnini. Ostane nam torej, da kolikor zmoremo te, že takrat zapisane besede, udejanjimo. Jih spravimo v življenje. In kdo si upa trditi, da niso bile življenjsko v večini besede Sv. pisma udejanjene? Da jih niso živeli že pred tisoč leti? Celo bolj kakor danes. Nikoli pa povsem in nikoli toliko dovolj, da bi postali srečni za vselej. Saj je človek včasih živel mirnejše življenje, čeprav vselej trdo. Vse zapisane teorije o tem, kako mora biti, so odraz želja in izkušenj. Nikoli niso bile napisane zaradi nekega že doseženega stanja.

Torej? Danes še bolj hlastamo, zato si slabšamo prvinski nagon? Hočemo izkoriščati možnosti, v bistvu izkoristijo možnosti nas. In ker nam Bog postavlja mir pred našimi sovražniki, tako je tudi zapisano in tako bi moralo biti, se mi postavi vprašanje, če osnovnega sovražnika priznamo in ga prosimo milosti. Sem sovražnik samemu sebi, si ti sebi in mi vsem nam? Kajti sovražnika ne moreš narediti umetno, pač pa zraste, se zaraste in se množi. Iz človeka v človeštvo in iz človeštva razmnožen nazaj v posameznika. Torej so lahko vse teorije o dobroti tudi zarota, ki nas spravlja v nemoč in obupano obupen položaj. Ker so teorije le naša želja, ki je ne moremo v popolnosti doseči. Zato je Bog, da ohranimo vsa vedenja na tak način, da jih kot možnost realizacije poklanjamo Bogu v naročje. Zato tudi mora biti Bog dober, da bo, ali naj bi bilo nam boljše in lažje. Bog tako ostaja najboljši, človek pa najbolj nedorečena oblika med teorijo in prakso. Naše vedenje torej seže do Boga, nazaj pa le omejeno določena količina kapelj, ki ne preseže dostojanstva, kateremu sledimo v upanju. Žal, ali pa tako je, ker tako mora biti. Stvarstvo vsega je vpetost v nekaj,

česar ne poznamo. Vemo le nekaj malega za tu in za sproti.

Če sem v uvodu zapisal, da na soncu sveti luč, je nekakšna čudna resnica v tem, da bolj vidimo, kako v temi nerga tista mrakoba, ki jo zaznavamo kot kregavo spoprijemanje z žalostjo in z uporom proti Božji doktrini, kakor vidimo luč. Upor pomeni vselej in najprej upor proti sebi in ta se množi. Na množice leze.

Povsem normalno se mi zdi, da je vsa znanja odkril in postavil človek. Tudi Božja. Zato nas Bog sprejema ali odklanja ravno toliko, kolikor smo pripravljeni ali sposobni dojeti. Dojeti sebe seveda. Količina dojetanja in znanja pa nam določa vse. Določa vrednosti sreče in nesreče.

Da je znanja odkril človek in ne Bog trdim, ker Bog nima česa odkriti. On je že vse. Galaksija! Mi ljudje brskamo Vanj in to je pogoj za to, da obstajamo in obstanemo, kajti vse teorije o koncu sveta si je izmislil človek. Kako bo, ne vemo in nikoli ne bomo izvedeli. Bog dela mimo človeške znanosti in znanost mimo Boga. Vseeno je, kje se z Bogom ne križamo, kajti stvarstvo je življenje pred rojstvom in tega se človek ne more spominjati. Mož in žena sta se za življenje otroka ljubila, a novorojeni je nov svet, ki ga z vsemi izročili in dedovanji ustvarja po svoji, sicer nekako ustaljeni podobi. Kakor človek lastnega "predrojstva" ne pozna, tako ne more človeštvo poznati splošnega "prednastanka".

Bog je predrojstvo, rojstvo in je življenje v procesu. Je proces vsega, ker Bog je vse. Je preden nekaj je, ko je in tudi, ko bo. Ker vselej je.

Kajti življenje ni slučaj, pač pa namen. Prav v tem, v namenu, se javlja Stvarstvo. Živeti po dobrem namenu pomeni živeti Boga in hoditi proti njemu in z njim. Do popolne uresničitve namena na tem svetu ne moremo priti. Zato dvomi in nezadovoljstva. Velja si priznati, da je popoln namen dosežen s smrtjo. Kajti po smrti zopet dosežemo vse dimenzije, zaobjete v tiste tri: predrojstvo, rojstvo in življenje. Sveta Trojica, en sam Bog. Smrt naj bi bila

resnično novo rojstvo, zato se je ne postavlja kot četrto dimenzijo. Da pa utemeljimo proces, moramo pritrditi, da se rojstva in smrti v vsakem človeku ponavljajo v procesu in potemtakem tudi življenja.

Bog je eden in je neuničljiv proces, zato je možno biti. Tako človeku, kakor vsemu, kar je. Ob tem si upam reči, da je tudi Človek neuničljiv proces, ker uničenje ne obstaja. V takšnem človeku, če zanika Stvarnika, zanika sebe, rastline, živali, vesolje.

VIRUS STVARSTVA

Vsi procesi, ki so od večno in za večno, se odvijajo ta trenutek. Pred tem in po tem je stvar ciklusa, ki s časi, ki si sledijo, potrjuje obsežno stanje človeškega stanja. Obsežnost tega trenutka je nad minljivostjo in je nekakšen poklon temu, kar prihaja. Je tisti namen, ki ga postavljam kot negacijo naključju. Torej, vsaka stvar, ki ji rečemo naključje, je iz namena. Je kakor virus, ki je odporen na zdravila, izdelan zaradi človeškega razuma. Le-te, viruse, je zmožen premagati organizem sam. Če kdo vpraša, kako pa, da je le človek iznašel zdravila, je odgovor, da z namenom in ne zaradi slučaja. In da ne bo ta trditev prepoceni, naj poudarim, da je človeku zaradi namena dana možnost, da si pomaga preživeti. Ker človeško življenje vzdržuje red vsega, kar v galaksijah je. Nič ni naključje in vsaka stvar je potreba namena. Namen, o katerem vemo malo in le v okviru osebnega mišljenja. Niti namen lastne podzvesti ne poznamo, ali še najmanj prav slednje. Ker je podzvest stvar ciklusa in se je začela pred rojstvom. Moja ali podzvest kogarkoli je stvar rodbinskih danosti, ki so od večno. Tudi te danosti in značaji imajo svoj namen in mi iščemo njegov smisel.

Človek se na vse možne načine bori, da bi bil všečen. Kajti všečnost nekemu drugemu in njim vsem, je potrjevanje lastnega hrepenenja po ugodju. Želja po neke vrste pomembnosti in prepoznavnosti je lažjanje lastnega biti. V tem smo si tudi

različni, eni ljudje so bolj naravnani v lastno ugodje, drugi bolj darujoči za druge. Vendar se pod črto resnice vselej zapiše, da vse kar počnemo, počnemo najprej zase in v lastno potešenost. Tudi najbolj darujoči za druge, se v dajanju zadovoljijo. To me do neke mere spominja na greh in na dobro, ali na "negreh". Kajti greh je zaradi človeške različnosti in obenem enakosti bolj posledica nekega dejanja, kakor dejanje samo. Kajti isto dejanje različnih ljudi prinaša različne rezultate. Skrajnosti tu pustim pri miru in naj bodo stvar kasnejših razprav. Enakost nekega dejanja pri različnih ljudeh je stvar človeka, namena in rezultata. Tudi odzivajoči se, na drugi strani, ki je posledica, postavlja neko storjeno stanje v greh ali "negreh". V tem gre seveda za dnevne in trenutne, pa tudi obče stvari, vendar nimajo nobene vzporednice z zločini. Zločini so stvar neposrednega pritiska hudiča na določeno stvar in niso niti greh niti ne dejanje. So kaos v človekovem čustvovanju in doživljanju sebe in sveta in tak kaos omrtviči tisti majhen del razuma, da stvari gredo svojo, za človeško pamet odstopajočo pot. Vendar gre tudi v tem primeru za namen in kaosu je treba posvetiti vso pozornost, saj ni naključje in ima svoje virusne vzvode. Kaos v človeškem doživetju in oddajanju je po izvorni vsebini stanja enak "nekaosu", ali kot ljudje dojemamo, dobremu. Je danost, ki je v človeku in je dediščina nekih preddanosti, čemur rečemo rodbinska lastnost. Način življenja posameznega človeka in določenega primera ter okolje imajo nezanemarljivo vlogo za odmike, vendar je osnovna vsebina dovolj močan element, da se prej ali slej vzorci realizirajo v določeno dejanje oziroma način življenja. Tu krščanska vera prepozna Boga ali hudiča. Zakaj Bog ali hudič je stvarstvo, ki se kopiči od nastanka sveta. Načini bivanja, tu mislim na trpljenja, nemoči, uboštva, radosti, veselja, sreče, oblikujejo vzorce. Tako, da je greh le varovalka in zadrževanje prehudega. Nema lookrat gre vse skupaj čez območje obvladljivega in greh postane

nekakšno utišano odlagališče zavesti. Greh je "okarakterizacija" nečesa, česar se mora človek bati, ker ne prinaša dobrega, ne prinaša zadovoljstva in človeka dela nesrečnega. V tem bi bil greh lahko tudi bolezen, vendar ni tako. Greh je storjeno slabo dejanje in posledica le-tega. Tu se postavlja vprašanje, ali je greh le zavestno storjeno dejanje, ali tudi nezavedno. Je zavestno, čeprav so posledice pri enem ali drugem lahko popolnoma enake. Žrtve torej postajajo in ostajajo sledi istih posledic, storilec pa je zaradi dejanja lahko pogubljen ali pa zveličan. Smo torej tudi v tem, kakor v vsem, le pohodniki tega sveta in glavno sodbo nosi On, ker je tako od Njega vse določeno in vodeno? In ali Bog vodi, ali določi? In kdaj je kaj storil, če je že vse storjeno? Bog je ustvaril in vse je. Kdaj je ustvaril, ker je brezčasen in izven dimenzij? Na nas ljudeh je, da sprejmemo in usmerjamo tiste podrobnosti, ki so postavljene že od vedno. Torej, smo vodeni in v tem je bistvo sprejemanja. Da sprejmemo življenje takšno, kakršno je, ker je "preddoločeno" in nihče nam ne daje možnosti, da uzremo tisto, kar je globlje od razuma.

Ne gre za to, da se v življenju ni vredno truditi. V tej fazi razpredanja le opozarjam na dejstvo, da smo vpeti v ta prostor in če situacijo sprejemamo, potem lažje stvari premikamo. Tudi po našem okusu. Nasprotovati in biti sebi v nadlego pomeni kljubovati tistemu, kar je določeno. In takšno kljubovanje, kljubovanje nekakšni usodi, je tista disonanca, ki povzroča dušne bolečine.

Ko se vprašam, kdaj je Bog kaj naredil, če je že vse od vedno, se potešim z odgovorom, da dela ravno ta trenutek. Ta trenutek so torej vsi časi in ta trenutek imamo možnost, da te čase živimo. Ker smo večni, se ni bati prihodnosti in le-ta je gotova. Ker nam prejšnji trenutek zagotavlja prihodnost v sedanjosti, je sedanjost že preteklost prihodnjega časa. Brez tega ni obstoja večnosti in brezmejnost se meri z enotami svobode. Nesvoboda je potemtakem le neko zemeljsko stanje, ki nima nič opraviti z resnim

življenjem. Je le madež na svodu galaksije in z uglašnim odnosom do lastne prostranosti ji jemljemo kredibilnost in jo na takšen način osvobajamo. Dajemo ji možnost, da gre v tisto prostranost, kjer je le svobodni Bog.

OTROKOVI NAUKI

Otrok moj, ti si me naučil biti oče. In na tak način, otrok-oče, postavlja človek s svojimi dejanji vrednosti Bogu. Človek-otrok, Bog-Oče. Vrednost našega Boga je torej paralela z vrednostjo naših dejanj. V tem vidim bistvo, da ne moremo kritizirati Boga, če nekaj ni po naši volji, ker je naša volja v takšnem, disonantnem, nekakšno udejanjanje volje mimo le-te. Tu se zastavi vprašanje, zakaj se torej zahvaliti Bogu, če pa je nekaj po naši volji. Ob takšnem se zahvalimo tistemu sožitju, ki nas drži v harmoniji z dimenzijo, ki nas v zavestnem presega. To je milost in za milost smo si izbrali Boga, Bog pa nam milost daje in to je sožitje življenja z rojstvom, ki je Stvarstvo.

Strah v človeku je le odmik od tistega, kar je zagotovo. Zagotovo pa sta rojstvo in smrt. Med enim in drugim je pohodno življenje, s katerim soglašamo, ali pa ne. Soglasje imenujmo kakorkoli, velja pa zaupati vrednostim iz zgodovine, ki nam Boga predstavlja kot tisto, ki je soglasno nad vsem in v vsem. Enako velja za "satana", ki predstavlja zlo. Oboje je človek v enem in oba, tako satan kakor Bog, postavljata človekove odločitve na preizkušnjo. Človek je v velikem nemočen in odvisen od lastne nemoči pada v objeme Boga ali kremplje satana. Moč človeka je standard, ki obstaja le, če jo zmoremo iznjoiti v pravem. Brutalna moč, ki nima nič opraviti z dostojanstvom, je le velika snežna kepa sredi vročega poletja. To je tista krhkost, ki dela šibkosti vsepovsod. Prava moč pa ima toliko plemenitega, da je že izbirična in se posveča njim, ki jo hranijo skozi vrednosti. Milost!?

Biti milosten pomeni biti poln tiste tihe radosti, ki prihaja iz davnine in prihodnosti

daje sleherni trenutek sedanjega časa, ki vre proti večeru novega jutra. Milost je danost in danost je rodbinska pridelanost. Enako je z vsem ostalim. Vsi časi našega časa so nikoli končani in od vedno. Začetek vsakega novega življenja je le nadaljevanje starega. Ker si Bog ne privoščil improvizacij. Kar je naredil, se ne popravlja. Kajti vsak poseg bi predstavljal odmik od prvinskega in s tem zrušitev celotnega sistema galaksije. Sesuli bi se v nič. In ker nič v stvarstvu ne obstaja, je Božje delo najbolj popolno in edino.

Ker torej Bog ne popravlja, ker je vse prav, popravljamo mi ljudje naša početja, ker dnevno s svojim početjem odstopamo od narejenega po meri. Zaradi Božje popolnosti in človeške popolnosti v le nezavednem in ne v zavednem, kar naj bi bila človeška nepopolnost, doživljamo odstopajoče zmede. Zato se ljudje iščemo tako v srečnem, kakor malo manj srečnem.

Nezanemarljivo pa je dejstvo, da smo ljudje socialna bitja in v tem se izpolnjujemo. Kakor je socialno prav vse. Živali, rastline, kemija, fizika, matematika, biologija in vse znanosti ter umetnosti tega sveta. Prav v individualnem smo socialni, zato ustvarjanja in poustvarjanja, zato dela in sodbe o delih.

Brez mene in tebe ni naju in brez naju ni mene, kakor tebe ne.

Življenje v skupnosti je torej ocean vode, po katerem vozijo ladje življenja. Naša življenja so valovi in so mirno morje, v katerem plava vsak najmanjši del neke celote. Le vsi ljudje skupaj smo tisti del, ki kot individuum tvori pogojni del, da stvarstvo je. Zato, ker je! Vzrok in posledica bivanja nista dve strani, pač pa ena sama v vsem. Vse pa je res samo eno.

Smo torej delavci objekta, ki že ima podobo, vendar jo krčevito prilagajamo v nekakšen svoj okus. S tem spreminjamo lasten odnos do stvari. In naš odnos je le želja, da bi se postavili v ugodnejši položaj. S takšnimi napori se utrujemo. Ne more pa biti drugače, saj je razkorak med stvarjenjem in našimi željami tista enota, ki se ne more v popolnosti ujeti. Zato bolezn, zato stiske

in zato vse kar človek doživlja. Podzavestna želja po popolnosti, kar je galaksija in vse in človek z možnostmi, ki pa niso nikdar kozmične. Človek je le celota nekega dela in prav ta del je ena izmed enot celote. Nikdar ni na svetu nobena stvar tako popolna, da bi mogla biti večna. Se pa vsako dejanje zapiše v gene celote in ustvarja tisto novo, ki je že ustvarjeno. Gre torej za že vnaprej določeno in daje človeku možnosti, da se v okviru na tem svetu možnega, realizira? Potrjujemo se v potrjenem. Nekakšni ustvarjalci že popolnega smo. Da se na tem svetu postavljamo po meri že določenega. Da prisluhnemo kozmičnemu, da se borimo spoznati kozmični del lastnega obstoja. Ker je Duša in je Bog. Približujemo se in oddaljujemo tistemu delu sebe, ki je podzavest in podzavest je najbolj oddaljena zvezda galaksije. In je v nas. Torej smo vse v vsem. Smo majhen del in neizmerljiva celota. Niti najmanjša enota se ne more in ne sme zamajati, ker se s tem poruši ves obstoj. Kako pomembni smo torej in naša majhnost je največja, kakor so največje in za obstoj pomembne vse majhnosti velikega in veliko v majhnem.

Življenje je torej stojnica, na kateri se kupujemo in se ponujamo v prodajo. Za ceno sebe, ki jo določa višji jaz. Naša lastna ocena je stvar počutja, mišljenja in nekakšne človekove sodbe. Ne gre ji zmanjševati kredibilnosti, je pa čas, ki prihaja, tista negotova gotovost, o kateri odloča višji izraz. Zato velja rezati svoj kos usode po svoji odgovorni meri. Za čisto vest, ki odloča o našem čustvenem stanju in v tem o načinu medosebnega bivanja. Tudi živali in rastline sobivajo z nami in v tem je biološkost, ki nas dela takšne in drugačne. Smo mera, ki jo določa On in ki obenem tudi sama postavlja določljive vrednosti. Vrednosti nam in mi smo del mozaika. Smo vzorec, brez katerega ne bi mogla obstajati bivanjska celota. Od prav tu, do večnega "nekonca", do Boga.

Kdo je torej Bog? Ni ne star stric, ne mlad gospod. Je vse in je nam nepregledno. Je najmanjša glivica, je človek v svetu sveta in

je nepregledna daljava vsega planetarnega sistema. Je vsaka zvezda in je lokvanj v vodi, kjer se pojejo čisto svoje pesmi in pesmi vseh. Je poezija in je melodija vesolja, ki brni svojo modro pot. Bog je torej Stvarnik in je vrteči se planet in je sonce v osončju in je tista brv čez potok, po kateri skakljajo otroci. Bog, pekel, satan, nebesa. Vse je tu, v nas in ob nas. In je vsepovsod, ker to kar je je On in smo mi vsi. Je eno v strahoviti sferi in je sfera v nežnosti atmosfere. Človek je sestavni del Gospoda, gospoda ki ga lahko imenujemo kakorkoli. Poznamo ga, ker živimo v njem in smo On. Zato naj bo Bog. Pač ime moramo poznati in ga priznati, da se razumemo med sabo in da razumemo sebe. In tudi Njega. Do meje, ki jo zmoremo ljudje. Čez to mejo razume On in nad njim nič več ni. Vsega je v Njem dovolj oziroma ravno prav. Bog je prav vse. Je tudi tisti "ne-Bog", ki ga "priznavajo" neverni. Zato imamo vsi možnost priti v Nebesa, ker vselej priznavamo. Eno ali drugo stran Boga. Pekla na oni strani ni. Tako nebesa, kakor vice in pekel, so tu na Zemlji. Na oni strani je bivanje, zagotovo pa nam neznana oblika, pa naj govorimo in ugibamo o onostranstvu, kar hočemo. Česar ne vemo, pač ne vemo. Vendar je bivanje v Bogu, to je v prostoru vsega, kar obstaja. Obstaja za večno in od večno. Je nam neznana resnica, vendar je resnica. Brez tega in tistega, tudi nas ne bi bilo. Brez Vsemogočnega, kajti sleherna stvar je vsemogočna. Tako človek, kakor najmanjši virus, do vse planetarnega in neskončnega sistema. Bog je oblika, ta oblika je človek in vse je obličje. Dokaz za to je naše življenje in vse, kar v življenju živimo in doživljamo. Smo spoznanje, ki seže od rojstva do smrti. Po smrti je resnica, kakor smo resnica že izpred rojstva. Življenje je nekakšno spoznanje resnice. Spoznanje, do človeku danih možnosti. Nad Jaz ve koliko nam pripada, da sistem obstoji. Da preživi človek tuzemeljsko življenje, mora sprejeti točno to, kar ima oziroma kar nam je določeno. Naše upiranje določenim počutjem je uravnavanje procesa. Enako je s strinjanjem, čeprav ga je v življenju manj kakor nestrinjanja. Kajti

nestrinjanje je saniranje sprotnih odmikov od določenega.

SANACIJA NEZNANEGA

Ljudje smo vse bolj zbegani in nervozni. Sicer nikdar v zgodovini ni bilo na tem nivoju popolnoma mirno.

Velja razmišljati, da je nervoza posledica odklonov med obstoječim stanjem in brskanjem po drugačnem. Po boljšem. Po tistem, ki ni "uzakonjeno" v bivanjski naravi. Človek bi spremenil, vendar se spremeniti ne da, celo se ne sme. Zato naj velja trditev, da nervoza ni bolezen, pač pa stanje, ki ga povzročajo človeški poizkusi in beganja nekam ven, nam v neznano. Tudi znanost izhaja iz te opcije. Znanost išče, vendar najde le neznamen del. Razdalja med dejanskim stanjem in odkritim je tista stiska, ki človeka bega. Umetnost npr. pa je posledica stanj in njih izpoved. Je izdih nekakšne vdanosti in nje resnice. Zato blaži stanja in človeka spravlja v boljša počutja. V bivanje v prvinskem in tem, kar Bog, oziroma Vseobsežnost je. Nervoza je torej nesoglašanje in pritiskanje na obstoječe stanje. "Nenervozna" pa je sprijaznjenje, da smo to, kar v resnici smo.

Človek potrebuje mir in sleherna pehanja stran od miru, kar je tudi sla po odkrivanju večjega od danosti človeku, povzročajo takšne in drugačne stiske. Bolj in manj zaznavna. Odvisno od kvalitete in kvantitete stremjenja. In odvisno od reakcije človeka na naravo in naravne pojave. Zato različna počutja glede na stanje vremena, toploto in mraz in prepletenost planetov v vesolju. Vse je uglasen sistem, le človek se različno odziva. Človeške želje in hotenja so tista sila, ki znajo odstopati od planetarnega reda. Planet je seveda tudi Zemlja. Vse je živo in vse deluje. Človek je poseben prav v tem, da poizkuša preko pameti. In prav v tem smo drugačni od vsega živega. Znanost in nje poizkusi niso skladni s tem, kar narava "priznava" po naravni poti. Umetnost se od znanosti razlikuje prav v tem, da je umetnost nekakšen tekoči del narave.

Človeško življenje je v največjem upiranju in naprežanju. Zato toliko napetih stanj in negotovanja. Želja "po" je izguba "kar". Se pravi, bolj ko zmoremo v osnovi biti, manj je naprežan v smeri "krčevito" postati. Zadovoljen biti, pomeni biti uglasen po Stvarstvu. Verni rečejo temu Bog. Bog ne ukazuje, pač pa je. Bolj ko zmoremo biti tisti "je", bolj smo normalno živi, oziroma bolj smo uglaseni del celote. Živali npr. ne zidajo hiš, pač pa za zavetišče koristijo naravo. Nagonsko. Nekaterim živalim, ko ljudje postavljamo ograje in domove, jih s tem omejujemo in to je dokaz, kako upirajoči smo ljudje. Več upiranja pomeni več nesvobode, več hotenja, manj zelenega. Več sprijaznenosti je več svobode.

Ne bilijone in še veliko več je stvari v vsem in vse je eno. V Bogu. Torej Bog res ni le neka stvar, pač pa je živa sfera. Je ogenj in je voda in je skala in rožnati vrt. Tako je tudi človek v njem vse in On je vse v človeku in v vsaki obliki.

Ljudje smo si v vsej enakosti različni in v različnostih smo si najbolj enaki. Imamo voditelje, kot so papeži, predsedniki držav, škofje, znanstveniki, umetniki, kmetje, skratka pisana je paleta različnih. A vendar, nobenemu ne gre dajati prednosti, niti ne deficitarne vrednosti. Poslanci v parlamentih npr. so po večini ljudje, ki znajo več povedati kakor to narediti. Čredno glasujejo ne po svoji pameti, po pameti neke skupine namišljenih pastirjev, torej po pameti nikogar.

Narava postavlja v svoj mozaik vse, kar je potrebno, da zdrži. Še tako "ugleden dostojanstvenik" nima nobene moralne, niti druge prednosti pred kmetom npr., ki od dneva do noči opravlja hlevske dolžnosti. In tudi brezdomec potrebno upravlja s svojo rezidenco, pa čeprav je to ulica ali smrdljivi skedenj. Vsak detajl človeške narave je vreden pozornosti, ker tvori tisto celoto, ki zagotavlja obstoj. Okronani za odločujoče položaje znajo biti tisti močni in nemočni, ki zmorejo le majhen del nekega potrebnega odnosa. So red nekega nereda. V naši človeški različnosti so porazdeljene vloge od nam neznanih "plodilcev",

ki skrbijo za ravnotežje. Zato nas nekakšni "maliki" znajo oropati osebnega dostojanstva, ker preko njih opuščamo svojo prvinskost. Na mase lega krama "pridigarjev" in iz mas se kopiči na posameznika tisti del manjkajoče osebne identitete, da se v krogu zavrtimo v nekakšna geta odvisnosti od namišljenih resnic. Zato nemiri, vojne, manj sreče kot nam je po ustavi narave pripada. Nihče ni v tem popolnoma zadovoljen. Ne tisti, ki odloča in ne oni, ki uboga. Le pletemo se v snop, ki postopoma izgori na usodnem kupu spoznanj. V takšnem smo vedno prepozni, vendar se narava obnavlja in zgodbe se začenjajo znova in znova. Po človeški pameti so zgodbe nek namišljeni red, ki nima izvira tam, kjer se življenje začne, oziroma se je začelo. In Bog podpira tudi to. Ker je Bog tudi človek in v detajlih pušča potrebno svobodo, da ne bi svet iztiril. Saj je prav svoboda tisti izvir, ki pelje stvari dalje. Do ljubezni. Ljubezni, ki zahteva in daje. Ljubezni do sebe, torej do Boga in ljubezni do vsega, kar pomeni zopet tudi do sebe. Kajti ne moreš ljubiti brez samospoštovanja in samospoštovanje pomeni ljubiti celoto, v kateri je vse. Je tisti Bog, ki nas ljubi in mi ljubimo njega. V obojem sem jaz, si ti in smo mi vsi. Troedini Bog! Oče, sin in Sv. Duh. Sveti Duh je torej oče in sin v enem, ki oplodi ženo, da rojeva nove matere in može. Mož se spremeni v očeta šele po rojstvu otroka. Ob oploditvi je ljubimec, takoj zatem mož in sledi oče. V tem je Bog postal oče šele po rojstvu sveta. Pred tem je bil stvarnost, ki je gnetla ljubimčeve namene. Ob tem si upam trditi, da je galaksija nastala iz nič in ta nič je bil že takrat Bog v lastni maternici. Zato je prav ženina maternica začetek vsega. Organizem v organizmu, stvar v stvari, čeprav nam za večno nedorečene in neznane oblike. Je dogaňanje neke snovi, ki je pripeljala do trenutka, da vanjo verujemo. Nihče ne ve in nikoli ne bo izvedel katera je prva maternica, zagotovo pa bomo prav v njej vsi končali. Na nek začetek se bomo vrnili, kjer se rojevajo nove stvaritve. Drugačne bodo in bodo živele življenje po življenju. Živele bodo onostranstvo. Bodo

nebesa in bo pekel, kakor je to danes na tem svetu. Kajti nič ni brez življenja in smrt je le logičen odhod, ki bo človeka do njegovega konca spravljal v zadrego. Vedno so nebesa, vice in pekel natanko tam, kjer je življenje. Danes na tem svetu, jutri na onem. Vedno v Stvarstvu.

NATANČNO STANJE

Človeštvo se med vsem sooča tudi z zdravjem in z boleznijo. Eno in drugo je določeno s tem, da bolezen pomeni odstopanje od uglasene stvarnosti, oziroma pomeni upor nekemu trenutnemu oziroma prehodnemu stanju. Bolečine so klic na pomoč in prošnje organizma, da bi se stvari zopet vrnile v položaj, kjer je Duh najbolj svoboden.

So pa tudi stanja, ki jih sam ne bi okarakteriziral kot bolezen. Že nekaj časa se miselno in čustveno ubadam z znancem, ki ima shizofrenijo. Moj učenec je izpred dvajsetih let. Zato me še toliko bolj angažira in me resnica o tem preseneča. V šoli je bil zelo priden in učljiv fant. Sam sem mu enemu od prvih zapisal najboljšo oceno in prav tako ostali profesorji. Na šolskih konferencah na njegovo znanje nismo imeli pripomb, morda malo bolj na njegovo obnašanje, ki je čisto po otroško nekoliko odstopalo. Rekli smo, da je "muhasta", morda nezanesljiv. In pri tem je ostalo. Če bi nas takrat vprašali, kaj bo iz fanta, bi vsi pritrdili, da bo najmanj znanstvenik. S svojo drugačnostjo, po naši presoji genialnostjo, je že takrat odstopal od povprečja.

Danes, po dvajsetih letih, je bil ob mojem srečanju z njim vsaj za nekaj časa in v nekaj pomembnih stvareh on moj profesor. Ko sem zrl vanj, v njegove oči, me je spreletelo, da moram biti do njega posebej pozoren in se naučiti nekaj tistega, v kar je on prepričan. Ob pozdravu in mojemu vprašanju, kako mu gre, mi je najprej povedal, da je shizofrenik. Zdrznil sem se. Sam, takšen kot sem, kaj takšnega ne znam in ne zmorem storiti. Povedati o sebi nekaj tako globoko osebnega in za javnost stigmatiziranega.

Strah me je postalo in peza me je upognila. On je v tem veliko bolj pokončen, sem si potihoma prišepnil. Njemu je torej to tista resnica, kateri mi "normalni" ljudje ne zmoremo seči v dostojanstvo stvarjenja. Je za njega torej Duša bolj vredna molitve kakor zame? Zamislil sem se in po nekaj minutah srečanja z nekakšno čudno usodo odkorakal dalje v svoj navidezen brlog. Še enkrat sem se ozrl za njim in mu v lastni nemoči priznal, da živi v svojem domu bolj kot jaz, ki se klanjam taktičnim resnicam. Zanj je prvinskost bistvenejša od mojega ugibanja kako, da ne bo tako kot je. Da bo boljše, da bo drugače. Največ tam, kjer to ni možno.

Tako vse bolj postajam učenec genija, ki sem ga včasih tako dobro ocenil. Danes ga spoštujem in si vrednosti njegovih znanj ne upam dotakniti.

Z njo, z boleznijo se torej sooča on, njegovi najbližji in nemočna stroka. Na papirje so mu zapisali, da boleha za to boleznijo. Sam sem ob tem nekakšen skeptik in se sprašujem, če je shizofrenija res bolezen. Menim, da je bolj stanje, kakor kaj drugega. Da ne rečem, da je takšno stanje dar ali danost v določene namene. In iz namenov je potrebno služiti. To pomeni služiti sebi in vsemu človeštvu. Shizofrenik je v tem položaju svobodnejši, zato so njegovi občutki sreča. Srečen človek pa je najbolj popoln v odnosu do vsega. Tudi do stvarnika.

Shizofrenija naj bo torej med najpopolnejšimi soglašanji, ki sicer odstopa od večine, je pa naročanje od tam, kjer je izvor v osnovnem. Ni ne bolezen, ne zdravje, zato človeška lastnost. In čemu naj vanjo drezamo s poizkusi popravkov? Da bi človek postal nekaj drugega, kar sam je, da bi postal povprečen? Težko je, ko vemo, da je takšen, "čudaški" človek za okolico naporen. In kdaj ima okolica zares prav? Je povprečnost človeka najbolj stabilna "vrlina"? Je drezanje v drugačnost legalna, ali je prisilni brezrokavnik, ki onesposobi roke? Je spreminjanje drugačnosti tudi želja po lastnem miru? Kajti drugačnost nekoga, sočloveka sili v

nevsakdanje soživljenje. Koliko ima pri urejanju teh zadev beseda in koliko kemija, ki direktno preusmerja človekovo stanje? Tudi beseda je lahko nasilje in je na drugi strani beseda dobrote in dobrih ljudi vabilo v lasten dom. Dom tega sveta, na tistem otoku, kjer je sožitje. V takšnem je vabilo shizofrenika v neko vsakdanje življenje dobro delo. Predvsem za neshizofrenike. Z drugačnostjo zaznamovan človek pa je v vsakem primeru odvzet iz njemu lastne svobode. Sicer si ljudje dnevno usmerjamo in jemljemo lastno identiteto in v tem smo vsi shizofreni. Nagon pri tem nima neke vloge, razum tudi ne, Duša pa bije svojo težko, sicer povsem vsakdanjo popotnico. Vsakdanjo zato, ker je iz vloge Stvarstva. Razumu je dana možnost, da poizkuša na omejen način, Duša pa je popolnoma neomejena. Stvarstvo je torej položilo v zibelko človeku vse količine možnosti, le Duh je brezmejen, kar pomeni, da je sam stvarstvo. Organizem in pamet sta potemtakem izdelan rezultat Duha. In nagon je ljubimec, ki dvori, orgazme pa mora podoživeti duša.

Duša, v njej je kot sestavni del shizofrenija, je torej Stvarstvo, človek pa izdelek le-tega. Kakor tudi razum. V tem tudi shizofrenija usmerja razum in preko njega človeka. Vsakršno upiranje stvarstvu je torej na silo premikanje danostim, zato so tudi uspehi besede takšni, kakršni pač so. Znanost je preko razuma uspela marsikaj zaježiti in preusmeriti, vendar popolnoma ustoličiti namenov pa ne. Zato ostaja tako posameznik, kakor človeštvo ne po meri razuma, pač pa po meri Duše. Kar je osnovno, se ne da preobraziti. Zato je Bog večn, človek pa popotnik iz enega stanja v drugo. Izpred rojstva v življenje in iz življenja v smrt, kar je novo življenje v nam neznanem. Le Duh pozna vse dimenzije, kar pa razumu ne zaupa, ker je razum minljiv.

Prostranosti ne poznamo in tako ne poznamo človekove Duše. Tipljemo po stvareh, ugibamo in smo potešeni in smo še bolj zvedavi in smo nič kaj naprej od osnovnega. Ker je vseobsežnost nepregledna in v to

spada tudi človeška psiha. Vseobsežna je tudi človeška odmaknjenost od povprečnega in v tem je Bog edina preglednica, ki vidi.

Tudi psihoza je Bog, ker brez njega nič ni. Zatorej? Kaj lahko nek psihoanalitik naredi drugega kot da poizkuša? Poizkuša se ji približati, vendar vanjo ne more vstopiti. V deželo neke človeške poljane. Je drugačna, vendar edinstvena in lepa, obenem spokojna in je hudournik, ki se odziva na naravne prostranosti, tiste prostranosti, ki jih lahko človek občuduje, ali je do njih kritičen, vanje zlesti in jih premakniti pa ne more. V marsičem se da stvari nekoliko zaježiti, vendar tiščijo in naprezajo. In človek, misleč da spreminja, le opazuje. Količina vode za jezom se viša in se kopiči. Skozi pore razuma po kapljicah pronica dalje. Vendar nikoli dovolj, da bi uspeli stvari spremeniti.

Kajti voda plove svojo ubrano pot. Kakor vse stvari na svetu in na svetovih svetov, kakor ptice, ki hranijo z vetrovi svoja mehka krila in ribe, ko božajo vodo in nje prelive in človekova duša, ki z dobroto uklanja srca ljubezni hrepenečih ljudi. Kakor voda plove po svoji gladini, tako Duša, pa naj bo shizofrena ali genialna, poje svoje lastne melodije. Tihe so in obenem dovolj plemenito glasne, da padajo srca v zavetja sreče. Psihoza, ki zna biti tako plemenita, da bi se moral terapevt in vsakdo, ki dreza vanjo da bi jo utišal, izpovedati pred sabo in pred vsemogočnim. Obličja drugačnih zmorejo toliko lepote, da se povprečja utaplja v lastni prenatrpanosti.

In kateri so drugačni, vprašam svojo natezalnico, ki me žene, da drezam vanjo, v drugačno modrost, ki ji Bog iz trenutka v trenutek daje pogrinjala pod katero dremljejo najlepši otroci tega sveta?

Meni, od misli preperelemu svobodnjaku, naj se torej ponudi možnost, da opredeljujem. Na zdrave in na bolne. Na pametne in neumne? Zato, ker ni nikjer zapisano koliko psihoze je v sebi nosil Kristus. Ali morda celo piše, le beremo le po svoji ciljni pameti. Vsi smo drugačni, le drugačni so enaki in dovolj verujoči, da so ne grešni in zveličani že na tem svetu.

Bog jim daj, drugačnim svobode in naj živijo v našem, zemeljskem naročju. Tu ob nas naj bodo in naj si s cvetočimi solzami umivajo obraz in oči naj jim zrejo tudi v naša srca. Njih plemenitost naj odseva v vedno nove stvaritve, da se bomo "enaki" odžejali v njihovem potoku. Kristalna voda žubori v pesmih, ki jih "drugačni", na krilih lastne zvestobe ponesejo v naročja brhkkih deklet. Tudi "Sojenice" si bodo v akordih vedno novih pesmi zaljšale svojo lepoto v prepletih tistih zvokov, ki nikdar ne utihnejo. Kakor ne utihne Bog, ki psihotiku šepeta naj nadaljuje svoje in njemu zaupane melodije. Za vse nas se v takšnem piše usoda, ki zveličavno in v procesiji kotali naša upanja in zaupanja. Zaupanja vase in vate, dragi posebnež. Naj ti da Bog obilo zdravja, da bomo vsi srečni in potešeni. Koliko potešeni, je odvisno od našega dojemanja logike "psihogenih umetnikov". Neminljivi so, zato je drezanje vanje tista prisila, ki na svojstven način ubija tisto, česar se ubiti ne da. Ker je večno in ni nikdar nastalo, zato šelesti v Svete namene. Shizofrenik je stvarstvo in tudi njemu gre zahvala, da smo v nekem redu, ki je absoluten in je pogoj, da se srečujemo na bregovih sadovnjaka, v katerem še vedno tlijo grehi Adama in Eve. Ko lezemo ob tem v Dušo posebneža, drzno stopamo k drevesu, na katerem so jabolka, zaradi katerih se je zaplodil izvirni greh.

Naj bo moje razmišljanje tisti kruh, ki želi, da se "nenormalno" spravlja v "normalno". Vendar brez spoštovanja in ljubezni ne bo šlo. Tudi kemikalije, ki jih "bolnemu" dajemo, morajo biti delane iz ljubezni, kajti v obratnem nimajo učinka. Torej! Vse je pogojeno, se eno z drugim prepleta in rezultati so tista dimenzija, ki jo lahko izmerimo le z enotami pripadnosti, ki je pogoj za ljubezen. Vsi si pripadamo in v odsotnosti najmanjšega "atoma" Duha postanemo brezdomci v lastnem prestižu. Ker si prestiž najamemo v zameno za svobodo. Takšni, prestižni, smo izrinjeni iz lastnega sveta in se obračamo po uteho tako, da lepimo zaznamke na nam neenake. Ker so korak ali dva dlje od vsega, kar se nam zdi

pogoj za snidenja. Pa ne gre tako. Nihče ni pred nikomer, če se predamo zavezi, da smo vsi enako skeptični in se vsi enako strinjamo. Ob tem ni ne bolj zdravih in ne bolj bolnih. Kajti bolni smo zato, ker nas zdravje omeji do te mere, da ne zmoremo več. Preveč je vodnih nalivov in preveč je suhih senožeti in zato ne vemo, komu kaj pripada. Meni, to zagotovo vem, pripada tisto moje, kar sem v maternični vodi popil kot popotnico za življenje. Tu sem in tu kanim ostati do dne, ko mi bo psihotik sporočil, da je dovolj. Zagotovo mi bo povedal na tako blag način, da bom potešen stopil korak v neznano. On že ve, da se nimam česa bati. Zato je drugačen. Ker neznano pozna.

SVETLOBA SENCE

Srečujemo se v senčnih in na sončnih straneh prostora in v vsak prostor človekove izbe kdaj posije sonce, kdaj se potemni, ob vsem smo pa mi tista shema, ki naj bi določala vrednosti stanja oziroma počutja. Nenehno se poslavljamo in tudi ob prihodu si sežemo v slovo. Nekajdnevno ali večno. Objeti smo s samoto in obenem čredno prepleteni, tako sami s sabo, kakor z množicami. Slovo velikokrat sproži v človeku občutek mračnih žalosti in vsako snidenje človeka potisne v nekakšen nezaveden položaj, ki ne izbira med veseljem in stisko. Je pač tako, da se sprotno oziramo po okolici in ta je v mnogem produkt tako našega stanja, kakor je naše stanje padec v tisto maso, ki velikokrat marsikaj zamegli. Ko je človek sam, je velikokrat v izprašujoči družbi vesti. Mnogokrat je tako in mnogo odgovorov stopi takrat na oder nekakšne čustvene filharmonije. V loži smo in poslušamo. Kdaj nam na uho šepne ta ali oni izvajalec slutenj in resnic. Postopoma lezemo vase in iz nas se plazi tisti resnicoljub, ki se strinja ali pa se ne. Drugačni smo in zunaj zunanosti. Dlje smo od daljav, zato nas bližina lastne potešenosti spravlja v nekakšen red, ki se pojavi res samo takrat, ko smo, ali ko ostanemo najbolj sami.

Moj "posebnež" je spokojen in obenem vehementno "nadut" prav v družbi lastnih

samot. Zato je drugačen! Boljši? Ne vem. Vem pa, da ga imam neizmerno rad. Je zato dober ali ga imam rad, ker je takšen? Zagotovo je veliko oboje v enem. In kaj imam jaz pri tem, da je on najboljši? Moj odnos do vsega na njem, ga v meni dela takšnega. In ga ves svet priznava po mojem okusu? Torej se v lastni samoti srečujem z vsemi tistimi, ki trenutno niso ob meni. Morda imam ta trenutek najbolj prav, saj kot zgleda, soglašam s pripadnostjo vsem, ki so v meni in posledično jaz v njih. Dobri so. Sem tudi sam takšen? Dober? Če je tisti Bog, po katerem tako hrepenim, dovolj aktiven, sem ravno in dovolj vse. Kakor moj psihotik, ki mu zaupam Božja opravila.

Naše življenje je torej nekakšna bergla, na katero se naslanjamo, svet pa hiša iz takšnih materialov, da včasih kljubujejo neurjem, včasih klonejo. Pač nekakšna mešanica sonca in dežja je opornica v hiši in mi smo pohodniki, ki si stezo utiramo včasih po namenu, včasih preko usode, največ pa nje smeri ne poznamo. Za sproti smo, kajti že naslednji trenutek sem lahko na oni strani znanega, torej tistega, katerega me današnje neznanke prevzemajo. Iz vodnjaka črpajo vodo in z njo zalivajo moje negotovosti. Sonce tu in tam izsuši kožo, a me že naslednja nevihta ujame nepripravljenega. Moj posebež pozna vse te stvari bolje od mene, zato se prepušča soncu in dežju brez tistih posledic, ki kot temu rečemo "normalnega" človeka tako strašansko utesnjujejo. Jaz, "normalen" človek, stopim v temno spovednico, da se preko dušnega pastirja zaupam Bogu, psihotik pa čaka, da se dušni pastir zaupa njemu. Ker Bog ne izbira, pač pa ima vse določeno. Mene, da sem takšen in moj prijatelj iz molilnice, da je na drugačen način podoben vsem nam. Po Božji podobi smo si različni, vendar v Bogu smo si precej podobni. Kakor bakterije smo, ki zdravo živijo v bolnem organizmu.

Ko se zjutraj še v temini zvlečem iz postelje, se še nepripravljen srečam z večernim odhodom k počitku. Slovo in snidenje sta popolnoma skupaj. Nenehna sta. Preko noči se ni nič spremenilo, le dremanje me je pospravilo

v svoje nezavedno stanje. Misleč, da bo jutri drugače, sem že velikokrat legel k počitku, a danes me po dolgih časih tudi to ne prepriča več. Vse, kar je, je le zato, da sem. Sem takšen, kakor vsi moji. Nemočen in velikokrat preveč zaletav. Tudi tako mora biti, si šepnem, češ da bo potem bolje. Pa ni nič kaj drugače in šepetanje mi preide v navado. Je to tista zmotnost, ki smo jo označili kot bejavost? Razsežnosti šepetajočih so lahko tako prostrane, da iz njih vzniknejo velika dela. Človeštvo se ob njih napaja in si kali svoja pohotna vznemirjenja. Da bo lepše in drugače. Zvečer bom torej vedel nekaj novega in k počitku me bo pospremila mati, tista mati, ki je v plenice povila že nič koliko usod. Naj se tudi moja usoda zaupa prav njej. Morda bom srečnejši.

Tega nedeljskega deževnega pod večera, se kakor mnogokrat doslej poslavljam. Reči moram, da mi je zmedeno hudo. V roko segam Njemu, ki me čustveno hrani in mi je večerna samoizpoved, zjutraj pa ga po navadi pustim, da poleži malo dlje od mene. Je moja dota in je moja odvisnost od prihodnosti. Sedanost je kup pomilostitvenih teženj, kajti moj urok se večno nagiba v smer njegovih izostrenih slutenj. Je več kakor le bližina in nikoli ni dlje, kakor sega moja nepotešenost. V dojemanjih najinih skupnih poti se velikokrat sesujem vase in ždim kakor na srcu utišana roža. Večna je in sopiha skozi stene mojih možganov, brez da bi kdaj zaslutila, da mi ni hudo. In vendar sva si oba enako svoja in v skupnem. Najin Bog se odloča tik pod vrhom hriba. V dolino se ne vračava, na hribu pa so sanje, ki šelestijo v krepstih neba. Neba, ki govori v mojem in v imenu vseh nas. Moj "drugačnejš" je odšel za nekaj časa svojo pot in jaz mu podstavljam sebe, da bi si ugnal izobilje samot. Sem utiševalec sebe, ali sem le pridigar, kako zmoremo biti skupaj? Tudi tam, kjer to ni možno. Ko bi bil le prepričan, da je na drugi strani mene vse po okusu višjih vrednosti. In bilo bi zopet po moje! Skupnost zmore ravno toliko mojih prepričanj, da mase preživijo? Zagotovo sem sam tisti, ki ujamem preveč stvari naenkrat, zato premalo svobode!

Ujetnik sem torej lastne eksistence in virusi zmedeno iščejo krvne izsledke, da bi preživel. Na dnu človeških upanj in posledično stanj, ki nas begajo. Čakajoči gremo dalje v svoj nikoli dovolj dokončan brlog, kjer ptice roparice gazijo po Dušah, a jim uspe ravno toliko, kolikor me moj posebnež pusti čakati v nekakšni samotni ilegali. Glede na njegov odnos do Višjega in odnos Boga do vsega, naj bi se ne bal ničesar. Vendar? Pamet in slutnja se le redkokdaj povsem približata.

Nenehno smo ljudje v slovesu in v dobrodošlici. Vendar! Razmišljam, v čem je razlika med večnim slovesom in slovesom za določen čas, če vemo, da smo narejeni po podobi, ki je tu zemeljsko minljiva.

Smrt mladega, mojega "posebneža" prijatelja, me je hudo razžalostila, da ne rečem spravila v negotov položaj. Žalosten sem in zaskrbljen. Ker se je moj "posebnež" prvi srečal s to minljivostjo. Njegova pripoved me je postavila pod vprašaj in mi obenem odgovorila na veliko vprašanj, na katera do tega trenutka nisem našel odgovora. Mi tudi ni bilo potrebno? Morda še vesti si nisem izpovedal, ker je bila potreba za moje pojmovanje ničelna, ali vsaj prepovršna. Me torej žalostna zgodba naredi bolj celostnega? Me na nek drugačen način poteši tako, da sem zrelejši v potrebah in odnosu do življenja? Tleči ogorki v meni vzplamtijo in se povzpnejo na vsa vprašanja in vse odgovore. Moj pokojnik me je pospremil vame in mi postavil še veliko ugank, na katere si še nisem uspel odgovoriti. Ker so bile uganke zaradi dnevne površnosti potisnjene v nepravilen položaj, se sprašujem in si obenem dopovedujem, da morda za takšna svarila nisem imel ustrezne dileme. Pa ni tako. Poln sem tipajočih obsesij in vanje rinem na svoj način. A ni to najbolj pravilno in pošteno? Pošteno, če opravi delo tudi do mrtvih spoštljivo in dostojanstveno, pravilno pa, če ohranim sebe v prvi osebi množine. Žal pa znamo biti do prve osebe preveč "zmaličeni" in v takšnem nam množina izkrvavi. In ker smo vsi v enem, Bog nad nami joče do naslednje odveze. Po odvezi nadaljujemo z grehi, ker

smo popolni le po lastnih zmožnostih. Krog tega ustoličenega naprezanja svojo točko na krožnici uveljavi kot neminljivo sopotnico vsega, česar si želimo in po čemer hrepenimo. Smo pogrebci mojega prijatelja, ki je sam pospravil sebe in smo pokojniki slehernega trenutka, tistega, ki je za nami in žal tudi tistega, katerega načrtujemo. Zato je danes tako kakor je. Razbesneli smo in hlastajoče posrkani v lastno nemoč. Laži pa prepustimo tisti moči, ki nam jemlje kondicijo. Takšni, upehani zremo dalje upajoči, da nam bo bolje. In ne gre. Končujemo se kakor moj pokojnik, le da ostajamo pri življenju. Živi in mrtvi smo pri iskanju Odrešenika, ki je v nas, obenem pa nas drži v nekakšnem onostranstvu.

PRAČLOVEŠKE MOŽNOSTI

Človeška pamet se ni od pračloveka pa do danes nič spremenila. Nič bolj napredni nismo danes in nič bolj pametni. Le postopoma izkoriščamo možnosti, ki so nam bile dane že ob nastanku sveta in človeka. Svet in človek namreč nista od večno, od večno je Stvarstvo.

Človek ima namreč odmerjene danosti in jih postopoma koristi. Še bomo sledili napredkom do časa, ko bodo možnosti izčrpane. Do takrat bomo s pomočjo danega napredovali, dokler ne bomo porabili sami sebe. Sledil bo konec sveta in človeka. Prešli bomo v maso, ki drži ravnotežje in omogoča razvoj nekih drugih, višjih od naše pameti, snovi. Verjetno bo to novi človek, nove pameti danih možnosti, a naše Duše. V tem smo neumrljivi. V Duhu torej.

Napredki, ki jih človeštvo dosega, niso torej zaradi izboljšane pameti, pač pa so postopno koriščenje danosti, ki jih je človek prejel ob nastanku. Vso določeno količino. S tem se v skladu z obstoječim stanje kopiči in dosega rezultate, ki so v ciklusu od začetka. Od začetka nastanka človeka. Ne pa nastanka človeka-stvarnika, ker je slednje od večno in za večno. Človek je na tem svetu odmerjena količina in treba jo je porabiti, oziroma se mora človek sam sebe iztrošiti do nič. Da se

presnavlja naprej v nove oblike življenja. Smo kakor hitra hrana, ki jo ne glede kako vedno bolj hitro jo znamo in zmoremo narediti, pojemo za rast sebe in v presnavljanje. Z uživanjem hitre hrane nismo nič bolj pametni. Iz stanja v stanje torej in naprej v nove snovi. Duša pa se ne spreminja, ne mineva in se v ohranjanju različnih telesnih oblikah.

V takšnem je tudi pamet danost in nima nekakšnih rezerv za spreminjanje, pač pa je odmerjena količina, ki jo koristimo dokler je ne potrošimo. Duša pa je stvarstvo, ki nima ne časa ne prostora, ker je nastanek vsega v vsem. Zato je pamet ne dosega in se le stežka spoprijema z nameni Duše. Duša gre skoraj v celem po svoje. Od tod trpljenja, do radosti, kajti pamet nima ne moči, ne obsega, da bi stvari postavljala po naših željah in okusu.

Morda se že pozna, da človeška pamet v celostnem peša in so nam v oporo in napredek dosežki, ki smo jih že dosegli. Na doseženem se držimo in dograjujemo na osnovi spoznanega in dognanega. Črpanje iz obstoječega. Verjetno je človek porabil in potreboval več pameti in inovacij, da je izumil najosnovnejša orodja, pa nato do parnikov in končno satelita. Vsi današnji izumi so torej manjši premiki kakor tisti, ki so izdelali najosnovnejše stvari. Lahko rečemo, da smo danes na visokem nivoju, katerega smo dosegli s časi in najosnovnejšimi izumi, ki so do tukaj pripeljali. Človeški dvig iz vseh štirih na dve nogi je dosežek, ki je potreboval ogromno časa in ogromno znanja. Sledili so napredki na daljša obdobja in ti so in so bili izhodišče za vse kasnejše izume. Slutim, da v današnjem času le še finiiramo, oziroma, da smo na koncu steze, v nekakšnem izteku. Vse je postorjeno in rezultati tekme so znani. Le še medalje nam bo Bog obesil in zapela se bo himna. Tista: "Prišli smo k tebi moj Gospod, da poveš nam kako naprej, čemu in kod."

A Bog ne bo narekoval in pustil bo še naprej stanje na tekaški stezi izumov prav takšno, kakršno je določeno od tistega nekdaj, ki mu ne vemo ne začetka, ne konca. Življenje mora biti tista logika, ki ne prenese ne prisile,

ne pohitevanja. V tem, v določenem, smo tista osnova, ki narekuje človeku, da se trudi in bori. Tudi in predvsem človekov trud je osnova za doseganje stanj, v katerih zadostimo pogojem, da smo uglaseno vpeti v vseh orbitah.

Pamet je torej enakovreden sestavni del celote, zato je omejena na dani del le te. V obratnem je Duša celota naše velikosti, ki jo merimo z enotami vsega, kar v galaksijah je. Duša je ves planetarni sistem, pamet pa pomembna funkcija v človeku.

SPREHOD NEZNANEGA

Strah ali fobija je izven imperija naše zavesti, saj je razum le zavestna zaznamka, v katero se zažira nadvse pomemben produkt usedlin, ki so se nagnetle v človeško popolnost takrat, ko se je le ta spogledovala z začetki zaznavanja. Človeka ni strah strahu, pač pa se boji svobodnega imperija, na katerega ni pripravljen stopiti sam. Da ne rečem, da ni pripravljen brez matere. Kajti prav mati je tista, ki je v varnem pripeljala neko življenje v rojstvo. Na ta svet, ki naj bi zahteval svobodne odgovornosti. In prav mati je tista skrivnost, ki iz spočetja razvije končno človeško obliko, tisto obliko, ki ji pomaga preživeti razum. Spočetje samo pa je stvar dušnih skrivnosti in te se sprožijo skozi ljubezen, (zna biti, da celo skozi strast), ki je del neke dušne celote.

Strah je okupacija, ki jo zahteva mehанизem obrambe. Je način življenja, da lahko opravičimo neki drugi način, po katerem hrepenimo, a nam ni povsem prešerno dan. Med svobodo in strahom ni bistvene ločnice. Obe čustvi sta testo, ki oblikuje celotno obliko nekega življenja. Česa je bilo dano več v zgodnjem otroštvu in česa je več v rodbinskih genskih zapisih je stvar postopnih načinov življenja. Zapisi, kakšen je bil, kakšen je in kakšen bo kdo so stvar, ki se je oprijemala in se še oprijemlje glede na nam neznano usodo in danost. Vse ima svoj namen in vsi smo potrebni. Smo potrebni takšni in drugačni, saj družno postavljamo obliko neke celostne

potrebe ali nujnosti, da vzdržujemo tisti red, ki tvori celoto. Tudi za najbolj oddaljen planet je potreben sleherni izmed nas.

Naša prisotnost v vsem je sistem celote stvarstva tako, da je človek na individualnem praktično neobstoje. Ljudje smo vezani v tvorbo, ki je celota in brez najmanjšega dela, v katerega sodi tudi človek, ni življenja. Vse je kisik in smo pljuča, ki hranimo planetarni organizem.

Srce je Duša in Duša je zibelka, v kateri ležijo organizmi.

Duša se doji na prsih stvarstva, medtem, ko se organizem hrani predmetno, skozi okostja in mesni del obstoječega, tistega kar se da fizično prijeto. V obratnem je Dušna celota tisti objekt, ki dela iz vsestranstva in v vseobstoječnost. Zato je razumsko neobvladljiva in je razum le delna tipalka, kolikor pač zmore brati dogajanja v okviru obvladljivega. Razum je vrednost enega človeka, človek pa sestavni del vrednosti brezmejne Duše, do koder v največjem razum ne seže. Brezmejnost gre v človeštvo in v vse kar obstaja, v to kar mi dosežemo in v vse obče, v kar ne dosežemo.

Različnost čustvovanja potrjuje funkcijske vrednosti v okviru tiste celote, ki deli potrebnosti za obstoj. Obstoj celote in ta je nikoli zaključena daljava. Vrača se v izhodišče in se zaokroža v nikoli začeto in nikoli končano. Je to pot, lahko je čas, a to merjeno le v okviru našega dojetja, oziroma naše razumske zaznavnosti. Tako sta čas in pot človeški izum v količini, ki jo človek zmore in sta potreba po orientaciji. Pa še to je človek pobral iz tistega, kar se je uspel iz narave naučiti, oziroma ima v območju stvarnosti. Zato orientacija v velikem zelo drži, ker ima izhodišča v Stvarstvu. Pač smo v krožnici, ki zaobjema prav vse.

Bog je končni izračun, vse obstoječe pa matematične funkcije.

Bog je neizmerljiva daljava, vse ostalo pa večji in manjši delci, pač kolikor je kaj potrebno za ravnotežje.

In Bog, da je ljubezen!? Bog je vse! Je ljubezen in je tudi "neljubezen", saj se odziva na naša dela, ki pa jih človek zelo omejeno

uveljavlja po svoji volji. Namensko Bog upravlja z našimi deli in jih diktira.

Ali ljudje živimo v ljubezni, ali morda ne, je stanje, spleteno iz strašno veliko dejavnikov. Ljubezen in ljubeče živeti, pomeni medgeneracijsko, rodbinsko, biti po vzorcu neke sorte. Enako je z odsotnostjo ljubezni. Dnevni, ali sproti odmiki tukaj niti niso aktualni, čeprav so tudi ti odvisni od karakterja človeka, karakter pa je dednost in v okviru stanja neke rodbine tudi vzgojenost. Odmiki od dednega, ali celo napredki v smislu pozitivnega, so v določenih količinah prisotni, vendar izkoreniniti narave določenih "getov" se ne da. V tem smo vsi po Božji podobi in tudi Bog po podobah ustvarja ravnotežje. On ve in mi smo potrebni takšni in drugačni. V tem so bridkosti življenja in tudi radosti, potrebne stvarnosti, ki niso naključja, pač pa luna in sonce in vse lune in vsa sonca. Nepregledno število delcev nas je in v okviru njih ena sama biološka vrednost. Naš svet je nič večji od ene same celice in vsi mikrobi smo funkcija v življenju Stvarstva. Kamen npr., ki je bojda mrtev, je potreben zato, da po potrebi položimo nanj življenje in posledično ohranjamo v zagonu ves planetarni sistem. Vse je ena sama potreba, da se ohranja to kar je in kar obstaja. Je potreba in je sestavina pred potrebo.

Naša Zemlja je sestavni del, zato enakega planeta v sistemu ni. Le na naši Zemlji smo ljudje, na ostalih planetih pa tisto, kar je možno in v obratnem vzdržujoče, da galaksija ohranja stanje. In vse je Bog, ki je po svoji podobi, podobo ustvaril že prvi dan. Bog je nepremagljiv prav v tem, da je vzgib reda vesolja in mi ne moremo nič spremeniti. Vse je v Njem in On je stanje, ki Je.

Bog ima vse rodbine, človek npr. eno. Bog nima dednosti, ker je prvi in ga ni nihče ustvaril. Bog dodeljuje, vsi ostali jemljemo. Kar dajemo, je od prejetega. Zato smo ljudje svobodni toliko, kolikor v življenju soglašamo s Stvarstvom. Bolj kot smo Božji, več svobode si položimo v srce. Prav v našem odnosu do Boga se realizira količina svobode. To je tisto,

živeti pošteno. Poštenost je lahko večplastna, ki pa se izliva v eno samo. V Boga in iz Njega. Prav v odnosu do Boga ima človek največ svobode. Lahko bi kdo celo rekel, da je Bog tukaj krivičen, saj bi moral poseči v vsakega človeka posebej in ga narediti najboljšega in najbolj brez problemov. Pa ni tako. Ustvarjenemu da Bog svobodo, da v okviru svojih sposobnosti, ki so od danosti, odloča. Bog ve koliko dati, da zadostuje svobodnemu odločanju. V tem sta milost in greh, ki ju dela človek.

Torej je prav svoboda tista, ki nas dela nesvobodne?! Po tej logiki zagotovo.

Čemu je torej dano človeku toliko možnosti, saj smo prav v njih zmedeni? Zato o možnostih ne velja razmišljati in jih je treba živeti. V svobodno živeten bi bilo oziroma je lažje biti. Živeti možnosti je tista direktna realizacija, ki prinaša dejstva in ne dopušča, da bi nas begale neke tipajoče variante. Variante, ki niso možnosti, pač pa zbegana upanja in čakanja brez osnove. Čakanja na svobodo, ki je že v osnovi zatrta. Zato dolga upanja, ki pa se ne razrastejo, ker nimajo korenin.

Bog je zatorej tista svežina, ki je seme in iz nje so mogoče vse rasti. Če smo On, so rasti najžlahtnejša vsebina, saj biti On je primarni Jaz. Jaz s pravim namenom. Z namenom, ki soglaša z vsebino Stvarnosti. Takšno soglašanje pomeni živeti tisto celoto Stvarnosti, ki je čistost in prav to je harmonija našega nastanka. Disonanca je tudi sestavina vsega, a ta prinaša beganja. Je torej naša odločitev kaj smo in kaj bomo? To je težko. A na vseh nivojih, sprejeti tudi "težko", je odločanje za

lažje. Kajti lažje in težko je zmes, iz katere se kvasi življenje. Si postreči s tem in ne goltati, je molitev, ki prinaša mir. Mir je prav vse, nemir, pa le nemir sam.

Zato je tako nadležen in oddaljen od srca. Nemir nenehno išče izhod. Rad bi se rešil ne miru, a miru kaj velikokrat ne najde. Je posledica spletov, ki imajo že v žarišču razdejanja. Razdejanja, kot rezultat neurejenih odnosov med željami in realizacijo. Realizirati se ne pomeni si ustreči, pač pa si postreči. Realizirati se je stanje zdravega Duha, zdrav Duh pa je čistost, ki vzplamti ne ravno mimogrede. Tu gre za dednost in vzgojo, preko vzgoje in dednosti v način življenja. Nič ne gre na silo, niti ne z močjo razuma. Razum je bergla, a zaradi berge še ni zdrav Dušni organizem. Zarasti in razrasti se mora brazgotina, se predati času, odnosu in volji, da preko pridobljenih znanj raztegneš telo, skočiš in zaplavaš. Potem gre. Vsaj toliko, da si potešen. Potešen človek pa je lažji in sprejemljivejši. Dovolj dober je najprej zase in kot takšen povsem nared za življenje tudi v skupnosti.

Kajti skupnost je združenje posameznih enot in te ustvarjajo stanje tako na individualni, kakor na frontalni ravni. Trpljenje, ki nas tolikokrat tare, je skupek stanj, ki prežijo tako v dobrem, kakor v slabem. Znati obvladovati stanja pomeni biti enako uspešno prisoten tako v negativnem, kakor v pozitivnem. Izenačevati je potrebno in stvari spravljati v življenje, ki ustreza vsem variantam.

Biti trpeč je prav tako milost, a v milosti ni trpečih. Zanka, ki odvezuje.